

Első felvonás: Rolo III.

2018.07.06-08.

Januárban a – kevéssé népszerű, de olykor sírva röhögős – Gortani után jött az ötlet, hogy ki kéne próbálni a Rolo-t begek nélkül is, hátha úgy jobb. Meg nyáron, hátha úgy még jobb. Mivel nem akartunk konkrétan hiénázni, kitaláltuk, hogy akkor szedjük szemetet, mérjük be a Rolo bejáratát és cseréljük ki a Furulyás-akna köteleit, hogy Ferike végre kipróbálhassa az új fúrót. Áprilisban nagyjából fixálódott a július 7-8-i hétvége – amikor jár a lift, fotelbarlangászok előre, májusra a csapat is összeállt, Krisztáéknál közben bejelentkezett Ferdinánd, így az átszerelést elengedtük és a csapat 4 fő Baritos és 4 fő CK-s barlangászból állt végül össze: Eszter, Boti, Ambrus és Bandi a Baritból; Niki, Zudi, Tege és én a CaveKidsből. A tervek szerint Modor és csapata egy nappal később jön fel a hegyre, miután ők is ugyanezt a hétvégét nézték ki, szintén szemétszedési céllal, csak a másik bejáraton át.

Július 6-án 3-tól kezdtünk gyülekezni a Műegyetem előtt, és amíg Bandira vártunk, megismerkedtünk a keskenykutyával vagy kecskekutyával, aki egy orosz agár, és elég keskeny szemből. A partibusz pisiszünetekkel és kötött búslakodókkal megszakítva 11 körül érkezett meg a Predil-tóhoz és második nekifutásra meg is találtuk a kinézett bivak helyet. A társaság egy aprókavicsos zátonyon vert tanyát, a csillagos égre való tekintettel a pungát magunk alá raktuk, csak nem fog esni. Nos tévedtünk, valamikor éjjel rákezdett és pont addig esett, amíg kirángattuk a pungákat és magunk fölé tettük.

Július 7-én a lassú összeszedelőzködés és reggelizés közben beáztattuk az egyik kötelet a kettőből, amit Kagyó küldött, hogy depózzuk le a stratégiai helyeken. Úgy okoskodtam, hogy a másikat elég lesz a Furulyás-aknában beáztatni, ki szeretne egy csöpögő baggel végigkorzózni Sella Neveától a Bila Pecig?

A parkolóban megvártuk, amíg a webkamera megörökít minket és indulás! Irenénél bejelentkeztünk, hogy akkor hajnalban jövünk, engedjen majd be legyen szíves, meg ha már, akkor kérünk olasz kávé. Öltözés, kajás bagek összerakása, indulás. Meg kellett állapítanom, hogy még mindig szép a turista ösvény a Bila Pec tövében. A Rolo bejáratától nem messze

Nikivel kinéztünk egy jól látható követ, aminek csücskét a hagyományoknak megfelelően rózsaszín körömlakkal megjelöltük és bemértük, hajnalban, amikor elég sötét lesz, ezt kell majd eltalálni a Disto-val (amiért köszönet Kovinak!). A fiúk közben elindultak lefelé, a lánycsapat másodiknak ment.

A januári gigajégcsapokból már csak torzók maradtak, más nem változott.

Az urakat az 50-es akna utáni vízszintes szakaszon értük utol, ahol kedvesen megjegyezték, hogy egy órája várnak ránk. Én meg azt jegyeztem meg, hogy ők rendkívül lovagiasan elvitték a kajás beget, a köteleset meg meghagyták nekünk.

A Furulyás-aknában persze egy csepp víz sem volt, így jobb híján tollal felírtuk a begre, hogy nincs beáztatva. Nem jött be... De legalább az agyagtornyocskák cukik voltak.

A Humboldtba 7 körül ért be a női különítmény, a fiúk bőszen főztek. A tápolással sikerült egy bő órát eltölteni, és csak ez után álltunk neki a szemét összepakolásának.

Modorék korábban szépen összekészítették, hogy mit kell kivinni, többek közt kötélcafrangok és benzin, meg penészes kaja volt a kupacban. Felmerült, hogy a kötédarabokat öntsük le a benzinnel és gyűjtsük meg,

ezzel csökkentve a szemétmennyiséget, de mégis milyen lenne már, ha füstölne a Bila Pec. Szóval inkább 4 beget megtöltöttünk szeméttel és irány kifelé. Ezúttal kicsit bonyolultabb volt a csapatösszeállítás, Boti és Eszter nem akart együtt menni, viszont Botinak és Nikinek ki kellett mennie az első csoporttal befejezni a bemérést, de Niki és Ambrus még nem mentek egy csapatba ekkora túrán... Aztán végre sikerült elindítani a Boti-Zudi-Ambrus-Niki csapatot. Niki kicsit nagyon ideges lett, amikor Tege

nem hagyta abba füttyörészést miközben megpróbált kievickélni a Humboldtól. Neki nem volt annyira jó, különösen, mert a kiszállásnál találtam egy kötelet, ami mintha arra lett volna hivatott, hogy annál fogva behúzzuk a távozáshoz szükséges második kötelet, így legalább Tege és Bandi kényelmesen ki tudott szállni. Kár, hogy lefelé nem tűnt fel, minek van ott...

A kifelé menet egy örökkévalóságnak tűnt, de legalább a 180-as-akna már nem tudott megszívni, emlékeztem, hogy ahol elkezd szűkülni, onnan még sok van belőle. Tege beszorult az akna tetején a meanderbe, még sose hallottam így üvölteni. Így Eszterrel elvettük a beget, mi legalább a járatban elfértünk. Hajnali 4-re kint voltunk, addigra már színes volt az ég alja. A bemérés megtörtént, a csapat lassan elkezdte

felvonszolni magát a Gilbertihez. Küldtünk SMS-t Ádám Zsoltnak, Jujunak és Modornak, hogy túléltek. Úgy érzem, ez így nagyobb szívás volt, mint bivak után kijönni, de se baj, ezt is tudjuk.

6 körül kidőltünk a padláson, sajna én 9 körül felébredtem és nem tudtam visszaaludni, így lementem bóklászni a ház körül. Niki épp zabkását vagy mit főzött a raktár előtt, így együtt bámultuk a hegyeket. Szereztem egy forró csokit, ami helyre rakta a lelki békémet.

Közben előkerültek Modorék, akik akkor indultak a Magyar-barlang felé, hogy onnan toljanak egy átmenőtúrát, szintén felszedve egy rakás szemetet. Kemények, na.

Dél körül kezdett magához térni a társaság, próbáltunk megkajálni a Gilberti etetőjében, de az új pincérnő (?) nem volt a helyzet magaslatán. Végül többszöri kérésre és kérdésre megérkezett az ebéd, meg kaptunk bónuszba egy levest, amit senki nem rendelt. Azért elfogyott az is.

Fél kettőkor már a liftben voltunk, irány a parkoló. Út közben találtunk egy konténert, ahol meg tudunk szabadulni a kihozott szeméttől. Fél 5-kor még beálltunk pózolni a webkamerának és irány haza. A 3 órányi alvás miatt elég hamar kidőltem, de most már lehet, mert úton vagyunk hazafelé.

Megcsináltuk. És a csapat k. jó volt! 😊

